

Unitatea **COMUNA IARA**

Adresa **IARA NR. 282**

CUI **4546952**

CAEN **8411**

Nr. 653 din 19.02.2018

DECLARATIE,

Subsemnatii **POPA IOAN DORIN**--conducatorul institutiei si **CHIOREAN ILEANA** ,-conducatorul compartimentului financiar contabil, prin care ne asumăm răspunderea pentru întocmirea situației financiare trimestriala la 31.decembrie 2017 și confirmă că:

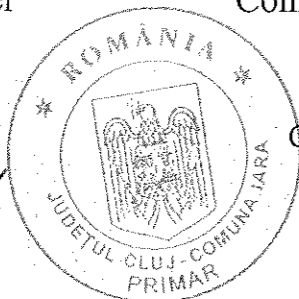
- a) politicile contabile utilizate la întocmirea situațiilor financiare anuale sunt în conformitate cu reglementările contabile aplicabile;
- b) situația financiară trimestriala oferă o imagine fidelă a poziției financiare, a performanței financiare și a celorlalte informații referitoare la activitatea desfășurată;

c) persoana juridică își desfășoară activitatea în condiții de continuitate."

Conducatorul institutiei

Compartimentului financiar contabil,

POPA IOAN DORIN

CHIOREAN ILEANA

Unitatea **COMUNA IARA**

Adresa **IARA NR. 282**

CUI **4546952**

CAEN **8411**

SITUAȚII FINANCIARE

la data de 31.12.2017

PRINCIPII, POLITICI ȘI METODE CONTABILE

Principalele politici contabile adoptate în întocmirea acestor situații financiare sunt prezentate în continuare.

A. BAZELE ÎNTOCMIRII SITUAȚIILOR FINANCIARE

(1) Informații generale

Aceste situații financiare au fost întocmite în conformitate cu:

- (i) Legea contabilității 82/1991 republicată.
- (ii) Reglementările contabile conforme cu directivele europene aprobate prin Ordinul Ministrului Finanțelor Publice al României 1752/2005 cu modificările și completările ulterioare.
- (iii) Ordinul 1917/2005 cu modificările și completările ulterioare pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, Planul de conturi pentru instituțiile publice și instrucțiunile de aplicare a acestuia.
- (iv) Legea nr. 500/2002 și Legea nr. 273/2006 cu modificările și completările ulterioare privind Finanțele Publice Locale.
- (v) Ordinul 505/12.04.2013 privind întocmirea și depunerea situațiilor financiare trimestriale ale instituțiilor publice, precum și a unor rapoarte financiare lunare.
- (vi) Ordinul ministrului delegat pentru buget nr.2021/2013-pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, Planul de conturi pentru instituțiile publice și instrucțiunile de aplicare a acestuia, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.1917/2005,cu modificările ulterioare cu Ordinul 1400/15.10.2014.

Prin urmare, potrivit reglementărilor existente în domeniul finanțelor publice și a contabilității, contabilitatea publică cuprinde:

- a) contabilitatea veniturilor și cheltuielilor bugetare, care să reflecte încasarea veniturilor și plata cheltuielilor aferente exercițiului bugetar;
- b) contabilitatea trezoreriei statului;
- c) contabilitatea generală bazată pe principiul constatării drepturilor și obligațiilor, care să reflecte evoluția situației financiare și patrimoniale, precum și excedentul sau deficitul patrimonial;
- d) contabilitatea destinată analizării costurilor programelor aprobate.

(2) Funcționarea contabilității

În cadrul instituției noastre, obiectul contabilității, este exprimat prin Legea contabilității nr. 82/1991 republicată care, la art. 2, precizează: (1) *„Contabilitatea, ca activitate specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor fizice și juridice trebuie să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la poziția financiară, performanța financiară și fluxurile de trezorerie, atât pentru cerințele interne ale acestora, cât și în relațiile cu investitorii prezenți și potențiali, creditorii financiari și comerciali, clienții, instituțiile publice și alți utilizatori.”*

„Contabilitatea instituțiilor publice asigură informații ordonatorilor de credite cu privire la execuția bugetelor de venituri și cheltuieli, patrimoniul aflat în administrare, precum și pentru întocmirea contului general anual de execuție a bugetului de stat, a contului anual de execuție a bugetului de asigurări sociale de stat, a fondurilor speciale, precum și a conturilor anuale de execuție ale bugetelor locale.”

Organizarea contabilă și asigurarea funcționării ei corespunzător legislației în vigoare, dar și a cerințelor europene, este totuși atributul instituției noastre ca persoană juridică deținătoare și administratoare de patrimoniu, inițiatoare și decizională de acte comerciale, economice și bănești pentru că, spune Legea (Legea nr. 82 / 1991, republicată): *„contabilitatea nu trebuie confundată sau redusă la întocmirea și clasarea de documente sau alte înscrisuri, ci conturarea și respectarea unor concepții și politici care să asigure conducerea financiară a instituțiilor, într-o manieră care să corespundă exigențelor actuale: integrarea europeană, libera circulație a bunurilor și a banilor, transparentă în utilizarea resurselor și a fondurilor*

comunitare, întărirea capacității de reziliență financiară într-o economie concurențială și plină de obstacole”.

(3) Reguli generale

Contabilitatea instituției asigură informații ordonatorului de credite cu privire la execuția bugetelor de venituri și cheltuieli, patrimoniul aflat în administrare, precum și pentru întocmirea contului anual de execuție a bugetelor locale.

Potrivit prevederilor art. 2, al. 11 din Legea contabilității nr. 82/1991, introdus prin O.G. nr. 70/13 august 2004, „Contabilitatea publică cuprinde”:

a) contabilitatea veniturilor și cheltuielilor bugetare, care trebuie să reflecte încasarea veniturilor și plata cheltuielilor aferente exercițiului bugetar;

b) contabilitatea trezoreriei statului;

c) contabilitatea generală bazată pe principiul constatării drepturilor și obligațiilor, care să reflecte evoluția situației financiare și patrimoniale, precum și excedentul sau deficitul patrimonial;

d) contabilitatea destinată analizării costului diverselor programe aprobate, ca ținte ferme ale ansamblului bugetar național.

B. PRINCIPIILE CONTABILITĂȚII APLICATE DE INSTITUȚIE

Principiul fundamental de organizare a contabilității în baza Legii 82/1991 și a Ordinului 1917/2005 cu modificările și completările ulterioare este principiul contabilității de angajamente.

Prin urmare instituția întocmește situațiile financiare folosind contabilitatea de angajamente.

În baza contabilității de angajamente, tranzacțiile și evenimentele sunt recunoscute atunci când apar și nu pe măsură ce numerarul sau echivalentul acestora sunt încasate sau plătite.

De asemenea contabilitatea este condusă în partidă dublă cu ajutorul conturilor

prevăzute în planul contabil general, aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice și care este armonizat cu standardele internaționale de contabilitate, cu sistemul european de conturi și cu Regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunității europene. Prin intermediul acestor conturi, instituția înregistrează operațiunile economico-financiare în momentul generării drepturilor de creanță sau de obligații (principiul *accrual*), în conformitate cu cerințele. Sistemul „*accrual*” înregistrează fluxurile pe baza drepturilor constatate, respectiv la momentul creării, transformării sau dispariției/anulării unei valori economice, a unei creanțe sau unei obligații. În felul acesta „contabilitatea financiară” se conduce după cerințele comune relațiilor patrimoniale ale oricărei persoane juridice, iar dezvoltarea ei se asigură prin „contabilitatea internă de gestiune”.

Evaluarea posturilor cuprinse în situațiile financiare și care provin din conturile contabile curente, dar și dimensionarea elementelor pe care fiecare dintre acestea le urmăresc zi de zi și le sintetizează periodic, trebuie să fie efectuate în acord cu principiile statuate ale contabilității pe care unitatea și le asumă și adoptă:

1. Principiul continuității activității. Acesta presupune că persoana juridică își continuă în mod normal funcționarea într-un viitor previzibil, fără a intra în imposibilitatea continuării activității sau fără reducerea semnificativă a acesteia. Dacă administratorii entității au luat cunoștință de unele elemente de nesiguranță legate de anumite evenimente care pot duce la incapacitatea instituției de a-și continua activitatea, aceste elemente trebuie prezentate în notele explicative. În cazul în care situațiile financiare nu sunt întocmite pe baza principiului continuității, această informație trebuie prezentată împreună cu explicațiile privind modul de întocmire a raportării financiare respective și motivele ce au stat la baza deciziei conform căreia persoana juridică nu își mai poate continua activitatea.

2. Principiul permanenței metodelor, conform căruia este obligatorie continuitatea aplicării acelorași reguli și norme privind evaluarea, înregistrarea în contabilitate și prezentarea elementelor patrimoniale și a rezultatelor, asigurând comparabilitatea în timp a informațiilor contabile.

Modificările politicii contabile sunt permise doar dacă sunt cerute de lege, de un standard contabil sau au ca rezultat informații mai relevante sau mai credibile

referitoare la operațiunile întreprinderii. Este foarte importantă menționarea în notele explicative a oricăror modificări ale politicilor contabile, pentru ca utilizatorii să poată aprecia: dacă noua politică contabilă a fost aleasă în mod adecvat; efectul modificării asupra rezultatelor raportate ale perioadei și tendința reală a rezultatelor societății.

3. Principiul prudenței. Valoarea oricărui element trebuie să fie determinată pe baza principiului prudenței. În mod special aceasta presupune a se avea în vedere următoarele aspecte: a) se vor lua în considerare numai profiturile (veniturile, finanțările) recunoscute până la data încheierii exercițiului financiar; b) se va ține seama de toate obligațiile previzibile și de pierderile potențiale care au luat naștere în cursul exercițiului financiar încheiat sau pe parcursul unui exercițiu anterior, chiar dacă asemenea obligații sau pierderi apar între data încheierii exercițiului și data întocmirii bilanțului; c) se va ține seama de toate ajustările de valoare datorate deprecierilor, chiar dacă rezultatul exercițiului financiar este profit sau pierdere. Se înțelege deci că potrivit acestui principiu nu este admisă supraevaluarea elementelor de activ și a veniturilor, respectiv subevaluarea elementelor de pasiv și a cheltuielilor, ținând cont de deprecierile, riscurile și pierderile posibile generate de desfășurarea activității exercițiului curent sau anterior.

4. Principiul independenței exercițiului. Se vor lua în considerare toate veniturile și cheltuielile corespunzătoare exercițiului financiar pentru care se face raportarea, fără a se ține seama de data încasării sumelor sau a efectuării plăților (contabilitatea de angajament). „Independența” se asigură prin respectarea tehnicilor „delimitării în timp” a evenimentelor, angajamentelor, veniturilor, cheltuielilor, obligațiilor și, implicit, scadențelor.

5. Principiul evaluării separate a elementelor de activ și de pasiv. În vederea stabilirii valorii totale corespunzătoare unei poziții din bilanț se va determina separat valoarea aferentă fiecărui element individual de activ sau de pasiv, indiferent de conținutul său economic, de evoluția previzibilă a pieței, de consecințele pe care le are această evaluare. Odată stabilită corect valoarea, mai departe, prelucrarea și sistematizarea informațiilor o face contabilitatea după toate regulile sale specifice.

6. Principiul intangibilității. Bilanțul de deschidere al unui exercițiu trebuie să corespundă cu bilanțul de închidere a exercițiului precedent

7. Principiul necompensării. Valorile elementelor ce reprezintă active nu pot fi compensate cu valorile elementelor ce reprezintă pasive, respectiv veniturile cu cheltuielile, cu excepția compensărilor între active și pasive admise de Standardele Internaționale de Contabilitate (este vorba de așa numitele „conturi rectificative”, care aduc activele și, respectiv pasivele, la valoarea contabilă netă).

8. Principiul prevalenței economicului asupra juridicului. Informațiile prezentate în situațiile financiare trebuie să reflecte realitatea economică a evenimentelor și tranzacțiilor, nu numai forma lor juridică.

9. Principiul pragului de semnificație. Orice element care are o valoare semnificativă trebuie prezentat distinct în cadrul situațiilor financiare. Elementele cu valori ne semnificative care au aceeași natură sau cu funcții similare trebuie însumate, nefiind necesară prezentarea lor separată.

10. Principiul contabilității pe baza „Accrual”, conform căruia tranzacțiile și evenimentele sunt înregistrate în conturi atunci când apar și nu când sumele sunt plătite sau încasate. Ele trebuie înregistrate în anul financiar la care se referă, principiul „accrual” fiind o extindere a regulii „contabilității de angajament”.

C. POLITICILE CONTABILE APLICATE DE INSTITUȚIE

În cadrul instituției noastre politicile contabile au rol în rezolvarea ansamblului problemelor financiare. Ele încorporează principiile, bazele, convențiile, regulile și practicile specifice adoptate în conducerea curentă a activităților, a contabilității acestora, pentru întocmirea și prezentarea situațiilor financiare. Regulile avute în vedere la stabilirea politicilor contabile din cadrul instituției noastre sunt:

- „raționamentul profesional”, singurul care permite alegerea alternativelor;
- „judecata de valoare” este baza soluțiilor contabile;
- „pragul de semnificație” conform căruia o informație - este tratată sau nu ca semnificativă în funcție de interesul urmărit (spre exemplu dacă ea reprezintă

sub 5% din portofoliul problemei nu ne interesează evident).

Politicile contabile încorporează:

- principiile;
- metodele și procedurile;
- bazele de calcul;
- regulile de evaluare;
- practicile proprii, specifice.

La elaborarea politicilor contabile s-au respectat conceptele de bază ale contabilității, și îndeosebi: contabilitatea de angajamente, principiul continuității activității, dar și celelalte principii, care guvernează funcționarea contabilității.

Politicile contabile sunt elaborate astfel încât să se asigure furnizarea, prin situațiile financiare, a unor informații care să fie:

(a) relevante pentru nevoile utilizatorilor în luarea deciziilor și (b) credibile în sensul că:

- reprezintă fidel rezultatele și poziția financiară a persoanei juridice;
- sunt neutre, adică nepărtinitoare;
- sunt prudente;
- sunt complete sub toate aspectele semnificative;
- reflectă substanța economică a evenimentelor și tranzacțiilor și nu doar forma lor juridică.

Ca și specific în cadrul instituției, conducerea folosește raționamentul profesional la dezvoltarea unei politici contabile, care să ofere cele mai utile informații utilizatorilor, finanțatorilor, controlorilor și tuturor celor care citesc situațiile financiare. În exercitarea acestui raționament profesional conducerea ia în considerare:

- a) cerințele și recomandările din Standardele Internaționale de Contabilitate care se referă la aspecte similare și conexe;
- b) definițiile, criteriile de recunoaștere și evaluare pentru active, obligații, venituri și cheltuieli;
- c) pronunțările altor organisme de stabilire a aplicării Standardelor și practicile acceptate în sector numai în măsura în care acestea sunt consecvente (cu restricțiile precedente: a și b).

În urma stabilirii configurației politicii contabile, modificarea acesteia este permisă doar dacă unele din criteriile sale de fundamentare sunt modificate de lege sau au ca rezultat informații mai relevante sau mai credibile referitoare la operațiunile instituției.

Schimbarea politicilor contabile se poate face:

- Retrospectiv - deci și asupra evenimentelor anterioare, pentru bunurile și evenimentele existente și în derulare;
- Prospectiv - numai pentru viitor.

Tratamentele contabile necesare la modificarea politicilor contabile:

- Soluția de bază: imputarea efectelor schimbării asupra capitalurilor („Rezultatului reportat”);
- Soluția alternativă permisă: ajustarea situațiilor economice curente.

D. METODE DE EVALUARE/REEVALUARE ALE ACTIVELOR FIXE ȘI CIRCULANTE UTILIZATE ÎN INSTITUȚIE

Evaluarea reprezintă procedeul folosit de metoda contabilității pentru exprimarea bănească a tuturor existențelor și modificărilor elementelor patrimoniului și reprezintă o opinie sau concluzie emisă pe baza unei analize minuțioase referitoare la natura, calitatea valoarea sau utilitatea unor anumite proprietăți imobiliare.

Procesul de evaluare din cadrul instituției se compune dintr-un set de proceduri coerente și ordonate, care au ca finalitate, estimarea valorii. În contabilitate nu se înregistrează nici un fapt sau fenomen ce nu poate fi exprimat valoric. Prin urmare, există patru etape în care poate avea loc evaluarea elementelor patrimoniului:

- evaluarea la intrarea în patrimoniu (unitate);
- evaluarea la inventariere;
- evaluarea la bilanț (evaluarea bilanțieră);
- evaluarea la ieșirea din unitate.

În funcție de structura componenței patrimoniale evaluarea poate prezenta particularități în limitele Ordinului 1917/2005 cu modificările și completările ulterioare.

Reevaluarea, conform legislației, se poate face în baza unor reglementări legale sau de către evaluatori autorizați.

Metodele de reevaluare utilizate în cadrul instituției respectă prevederile art. 4 din Legea Contabilității nr. 82/1991, republicată, prevederile O.G. nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare și a Ordinului nr. 3471/2008.

Prin urmare, activele fixe au fost reevaluate folosind baza reglementărilor legale în vigoare, rezultatele reevaluării fiind înregistrate în contabilitate (contul 105), potrivit pct. C.3. din Ordinul 1917/2005 cu modificările și completările ulterioare.

E. METODE DE AMORTIZARE A ACTIVELOR FIXE

Valoarea amortizabilă reprezintă valoarea contabilă a activului fix corporal ce trebuie înregistrată în mod sistematic pe parcursul duratei de viață utile.

Instituțiile publice amortizează activele fixe corporale utilizând metoda amortizării liniare (contul 281) după cum urmează:

Activ	Ani
Active fixe necorporale	3 - 5
Construcții	25 - 60
Instalații tehnice și mașini	3 - 18
Alte instalații, utilaje și mobilier	5 - 18
Terenuri	nu se aplică

Amortizarea se înregistrează lunar, începând cu luna următoare recepției sau punerii în funcțiune, după caz, a activului. Amortizarea anuală se calculează prin aplicarea cotei de amortizare la valoarea de intrare a activelor fixe corporale.

Cota de amortizare se determină ca raport între 100 și durata normală de utilizare prevăzută în Catalogul privind duratele normale de utilizare care se aproba prin hotărâre a Guvernului.

Amortizarea activelor fixe corporale date cu chirie, în concesiune sau în folosință gratuită, se calculează de către instituțiile publice care le au în patrimoniu.

Amortizarea investițiilor efectuate la activele fixe corporale închiriate de instituțiile publice se înregistrează de instituțiile publice care au efectuat investițiile, pe perioada contractului sau pe durata normală de utilizare rămasă, după caz.

În procesul-verbal de predare-preluare a investiției se va menționa și valoarea amortizării investiției, pentru ca instituția publică care le are în patrimoniu

sau agentul economic să poată înregistra amortizarea corespunzătoare noii valori de intrare.

Activele fixe corporale aflate în patrimoniul instituțiilor publice se amortizează pe o durată normală de funcționare cuprinsă în cadrul unei plaje de ani (durata minimă și maximă), existând posibilitatea alegerii numărului de ani de amortizare în cadrul acestor durate. Astfel stabilită, durata normală de funcționare a activului fix rămâne neschimbată până la recuperarea integrală a valorii de intrare a acestuia.

În cazul nerecuperării integrale, pe calea amortizării, a valorii contabile a activelor fixe corporale scoase din funcțiune, valoarea rămasă neamortizată se include în cheltuielile instituțiilor publice, integral, la momentul scoaterii din funcțiune.

F. POLITICA DE ÎMPRUMUTURI A INSTITUȚIEI

Politica de împrumuturi a Instituției are în vedere următoarele aspecte:

- implementarea programelor locale de consolidare a modului în care sunt gestionate cheltuielile publice
- diminuarea impactului crizei asupra cetățenilor săraci și vulnerabili
- realizarea investițiilor necesare la nivel local prin cofinanțare europeană sau din fonduri proprii

În acest moment instituția nu are împrumuturi,

G. EVALUAREA DISPONIBILITĂȚILOR, CREAȚELOR ȘI DATORIILOR ÎN VALUTĂ

Contabilitatea se ține în limba română și în moneda națională. Contabilitatea operațiunilor efectuate în valută se ține atât în moneda națională, cât și în valută, potrivit reglementărilor elaborate în acest sens.

Reflectarea în contabilitate a operațiunilor privind primirea și utilizarea

contribuției financiare nerambursabile a Comunității Europene se face în lei și în EURO. Conversia dintre EURO și moneda națională se efectuează la cursul de schimb lunar al EURO, calculat pe baza cursului de schimb valabil în penultima zi lucrătoare a lunii precedente lunii pentru care se stabilește cursul valutar. Operațiunile privind încasările și plățile în valută se înregistrează în contabilitate la cursul zilei precedente, comunicat de BNR. La data întocmirii situațiilor financiare, elementele monetare exprimate în valută (disponibilități și alte elemente asimilate, creanțe și datorii în valută) se reevaluează la cursul comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ultima zi a perioadei de raportare.

La data raportării financiare instituția nu are disponibilități în valută, reprezentând finanțare externă nerambursabilă în ct. 5152 din Bilanțul Unității, respectiv Balanță și situația Fluxuri Bănci cod 04.

H. DOCUMENTE ȘI REGISTRE CONTABILE UTILIZATE ÎN CADRUL INSTITUȚIEI

1. Deținerea, cu orice titlu, de bunuri materiale, titluri de valoare, numerar și alte drepturi și obligații, precum și efectuarea de operațiuni economice, fără să fie înregistrate în contabilitate, sunt interzise. Potrivit prevederilor art. 6 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată precum și a celorlalte prevederi legale privind întocmirea și utilizarea formularelor comune și a celor cu regim special necesare în activitatea financiară și contabilă, orice operațiune economică efectuată se consemnează într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, devenind astfel document justificativ. Aceste documente, care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează deopotrivă răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.

În ansamblul lui, sistemul documentelor contabile este foarte complex, cu numeroase particularități de conținut și restricții de completare și circulație: unele se întocmesc în unitate, altele vin sau pleacă spre exterior, unele înscrisuri au caracter de dispoziție, altele de execuție și justificare etc., în funcție de „tratarea” și complexitatea lor, reținând totuși existența în practica curentă a trei mari categorii și anume:

- a) Documente justificative prin intermediul cărora se atestă efectuarea ca atare a operațiilor economice și care formează de fapt masa covârșitoare a acestora;
- b) Documente de evidență și prelucrare contabilă;
- c) Documente de sinteză și raportare contabilă și financiar-fiscală.

La rândul lor documentele justificative pot fi:

- documente primare întocmite la locul și în momentul desfășurării evenimentului patrimonial;

- documentele centralizatoare obținute prin sortarea documentelor primare pe operații, exprimarea în etalon monetar a mărimii operațiilor economice și financiare, deci prin cumularea și centralizarea datelor consemnate inițial în documentele primare, spre a facilita prelucrarea lor contabilă ulterioară. Pentru toate categoriile de documente există obligativitatea păstrării (arhivării) acestora, în limita unor termene stabilite prin lege, clasării și sistematizării lor de așa manieră încât să faciliteze accesul retroactiv și controlul situației desfășurate, la orice moment dorit. Se reține de asemenea obligația respectării cu strictețe a metodologiei de întocmire și circulație a documentelor primare și introducerea lor în procesul de prelucrare contabilă după reguli și folosind procedeele cele mai potrivite specificității organizatorice și pretențiile manageriale ale fiecărui agent economic.

2. Documentele primare se transpun în „conturi”, pe principiul „dublei înregistrări”, prin intermediul „formulei contabile”, respectând cu strictețe procedeele specifice metodei contabilității. „Prelucrarea” contabilă a documentelor se face prin intermediul „registrelor” și numai în urma acestor operații ele devin documente justificative.

3. Conform art. 19 și 20 din Legea contabilității nr.82/1991: „registrele de contabilitate obligatorii sunt: registrul-jurnal, registrul inventar și registrul cartea mare. Acestea se utilizează în strictă concordanță cu destinația lor și se prezintă în mod ordonat și astfel completate încât să permită, în orice moment, identificarea și controlul operațiilor contabile efectuate.”

4. Balanța de verificare: Pentru verificarea înregistrării corecte în contabilitate a operațiilor patrimoniale se întocmește lunar balanța de verificare (a conturilor, evident). Balanța de verificare cuprinde, pentru toate conturile sintetice, următoarele elemente: simbolul și denumirea conturilor (în ordinea din planul de conturi), totalul sumelor debitoare și creditoare ale lunii precedente, rulajele curente

debitoare și creditoare ale lunii curente, totalul rulajelor cumulate de la începutul anului până la zi, debitoare și creditoare ale lunii curente, soldurile finale debitoare și creditoare (deci balanțe de verificare cu „patru serii de egalități”) Balanța de verificare la 1 ianuarie se completează cu soldurile finale debitoare și creditoare ale lunii decembrie. Cu ajutorul balanței de verificare se certifică corelațiile dintre egalitățile generate de dubla înregistrare a operațiilor patrimoniale în contabilitate, respectiv concordanța dintre totalul înregistrărilor din registrul-jurnal și totalul rulajelor debitoare și totalul rulajelor creditoare din balanță, precum și concordanța dintre totalul soldurilor finale debitoare și creditoare din cartea mare și totalul soldurilor finale debitoare și creditoare din balanță. Balanța de verificare se întocmește atât pentru conturile sintetice cât și pentru cele analitice; pentru conturile analitice se poate întocmi numai situația soldurilor (balanța soldurilor). Prin intermediul balanței de verificare analitice se verifică concordanța dintre conturile sintetice și conturile lor analitice.

I. SISTEMUL CONTURILOR

În cadrul standardelor de contabilitate, planul contabil general reprezintă „platforma” de lansare a întregului mecanism de reprezentare și calcul al situației patrimoniale și al rezultatelor obținute. Fiecare cont dimensionat în cadrul planului se delimitează ca o pistă pe care aleargă datele în vederea constituirii indicatorilor economici și financiari necesari în gestiune și comunicare, în măsurarea poziției financiare și a performanțelor. În structura sa cea mai generală conturile sunt sistematizate, înainte de toate, pe clase omogene cu o adresă clar delimitată. Dacă analizăm această structură așa cum este ea reglementată în țara noastră, în consens cu normele internaționale de contabilitate, constatăm următorul tablou al conturilor (valabil pentru orice tip de persoană juridică, eventualele particularități regăsindu-se în interiorul claselor:

- clasa 1: Conturi de capitaluri (inclusiv rezultate)
- clasa 2: Conturi de active imobilizate
- clasa 3: Conturi de stocuri și producție în curs de execuție
- clasa 4: Conturi de terți (decontări),
- clasa 5: Conturi de trezorerie

- clasa 6: Conturi de cheltuieli
- clasa 7: Conturi de venituri
- clasa 8: Conturi speciale
- clasa 9: Conturi interne de gestiune

J. SISTEMUL INFORMATIC

Instituția publică utilizează sisteme informatice de prelucrare automată a datelor cu obligația de a asigura respectarea normelor contabile și controlul datelor înregistrate în contabilitate, precum și păstrarea acestora pe suporturi tehnice. Sistemele de prelucrare automată a datelor trebuie să permită, în orice moment, reconstituirea elementelor și conținutului conturilor, a listelor și informațiilor supuse verificării, pornind fie de la datele de intrare, fie în ordine inversă de la conținutul sintetic al conturilor, listelor sau altor informații pe baza cărora să se poată determina datele de intrare. Organele de control, cu ocazia verificărilor ce le efectuează la instituțiile care prelucrează în sistem automat datele din contabilitate, au dreptul de acces la documentația de analiză, programare și de utilizare a tehnicii de calcul, în vederea efectuării corespunzătoare a testelor necesare.

K. CONTABILITATEA ȘI POZIȚIA FINANCIARĂ

Deciziile economice care sunt luate de utilizatorii situațiilor financiare necesită evaluarea capacității unei instituții de a genera numerar sau echivalente ale numerarului și a perioadei și siguranței generării lor. În ultimă instanță de aceasta depinde, de exemplu, capacitatea ei de a-și plăti angajații și furnizorii, de a plăti dobânzi, de a rambursa credite și de a realiza programele administrative. Utilizatorii sunt mai în măsură să evalueze această capacitate de a genera numerar sau echivalente ale numerarului dacă le sunt oferite informații concentrate asupra

poziției financiare, performanței și modificărilor poziției financiare a instituției.

Poziția financiară este influențată de resursele economice pe care le controlează, de structura sa financiară, de lichiditate și solvabilitatea sa, precum și de capacitatea de a se adapta schimbărilor mediului în care își desfășoară activitatea. Într-o accepțiune mai simplistă poziția financiară definește potențialul economic și financiar al unei anume entități, însemnând patrimoniul propriu, patrimoniul administrat, valoare patrimonială justă și capacitatea acestuia de a genera beneficii economice. Informațiile despre resursele economice controlate de instituție sau de care poate dispune aceasta și capacitatea sa din trecut de a modifica aceste resurse sunt utile pentru a anticipa forța instituției de a genera numerar sau echivalente ale numerarului în viitor. Informațiile despre structura financiară sunt utile pentru anticiparea nevoilor viitoare de creditare și a modului în care profiturile și fluxurile viitoare de trezorerie vor fi repartizate între cei care au un interes față de administrație; acestea sunt utile și pentru anticiparea șanselor entității de a primi finanțare în viitor. Informațiile despre lichiditate și solvabilitate sunt utile pentru a anticipa capacitatea de a întreprinde acțiuni, de a-și onora angajamentele financiare scadente. Lichiditate se referă la disponibilitățile de numerar în viitorul apropiat, după luarea în calcul a obligațiilor financiare aferente acestei perioade. Solvabilitatea se referă la disponibilitățile de numerar pe o perioadă mai mare în care urmează să se onoreze angajamentele financiare scadente.

Informațiile despre poziția unei instituții, în special despre capacitatea acesteia de a colecta venituri sau a obține finanțări, sunt necesare pentru evaluarea modificărilor potențiale ale resurselor economice pe care entitatea le va putea controla în viitor. În acest sens informațiile despre variabilitatea performanțelor sunt importante.

La toate acestea o primă și importantă imagine aduce patrimoniul de care poate dispune stabil entitatea și capacitatea de mobilizare a acestuia în scopul realizării obiectivelor ce constituie menirea ei.

Elementele constitutive ale poziției financiare cuantificate la un moment dat și în mișcare după restricțiile „tratamentelor financiare” sunt:

- activele: un activ reprezintă o resursă controlată de unitate ca rezultat al unor evenimente trecute și de la care se așteaptă să genereze beneficii economice viitoare pentru aceasta (activele produc, activele se comercializează, activele – creanțe se încasează etc.);
- datoriile: o datorie reprezintă o obligație actuală a unității ce decurge din

evenimente trecute și prin decontarea cărora se așteaptă să rezulte o ieșire de resurse care încorporează beneficii economice;

- capitalul/patrimoniul propriu: reprezintă interesul rezidual al proprietarilor (stat, domeniul public, domeniul privat, autorități administrative sau instituționale etc.) în activele unei persoane juridice, după deducerea tuturor datoriilor sale, dar și încasarea sau probabilitatea încasării creanțelor în măsura în care acestea sunt certe.

Instituția utilizează raționamentul profesional pentru a evalua nivelul sub care un element nu trebuie să fie prezentat în bilanț, ci trecut în contul de rezultate/profit și pierdere. De asemenea, raționamentul profesional trebuie utilizat și la luarea deciziei referitoare la necesitatea înregistrării activelor în categorii separate sau într-o singură categorie comună.

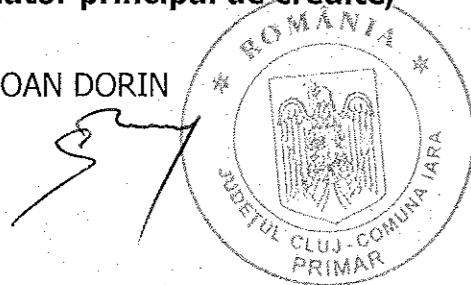
Exercițiul bugetar începe la 1 ianuarie și se încheie la 31 decembrie.

L. LISTA INSTITUȚIILOR SUBORDONATE

Școala Gimnazială cu cls. I-VIII IARA- finanțare buget de stat, buget local, venituri proprii (dacă este cazul),

Ordonator principal de credite,

POP IOAN DORIN

Contabil,

CHIOREAN ILEANA

Unitatea COMUNA IARA
Adresa IARA NR. 282
CUI 4546952
CAEN 8411

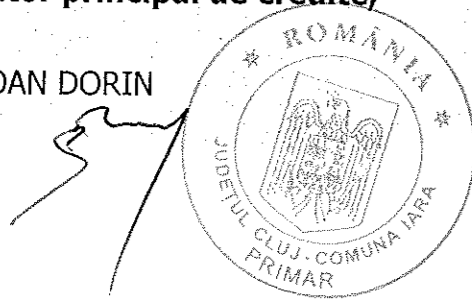
NOTĂ EXPLICATIVĂ

privind sumele raportate în bilanț la cei 9 indicatori-mentionam ca sunt diferite între bilantul lunar și bilantul la sfarsitul perioadei deoarece sumele nu erau finalizate și cumulate cu școala

Indicatori COD RAND	Sold la 31.12.2016	Sold la 31.12.2017 BILANT LUNAR	Sold la 31.12.2017
22	0	0	0
22.1	X	X	X
61	37669	39283	51899
61.1	X	X	0
63	X	X	X
63.1	59441	78721	72098
72	140193	174398	225808
73	0	0	0
73.1	X	X	X

Ordonator principal de credite,

POPA IOAN DORIN

Contabil,

CHIOREAN ILEANA